

Sygn. akt I C 8/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aleksandra Gawlas

Protokolant: stażysta Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko B. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

I C 8/16

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. O. kwoty 472,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 22.12.2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podał, iż zawarł z pozwaną w dniu 16.03.2015 r. umowę sprzedaży energii elektrycznej na czas określony. Pozwana złożyła powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy przed jej wygaśnięciem w dniu 28.02.2019r. W związku z wypowiedzeniem umowy powód obciążył pozwaną opłatą jednorazową w wysokości 462 zł, stanowiącą iloczyn stawki 15,00 zł pomnożonej przez liczbę pełnych miesięcy, o które została skrócona umowa. Wobec nieuiszczenia opłaty przez pozwaną, powód podjął próby polubownego zakończenia sporu, jednak bez rezultatu.

Pozwana na rozprawie w dniu 04.04.2016r. wniosła o oddalenie powództwa. Potwierdziła, iż rozmawiała z przedstawicielem powoda, jednak ten utwierdził ją w przekonaniu, że złożenie przez nią podpisu na przedłożonych jej dokumentach nie będzie wiązało się ze zmianą dotychczasowego dostawcy energii. Natomiast oświadczenia zatytułowane „Potwierdzenie odbiorcy” (k. 24 - 25), bezpośrednio po ich podpisaniu przez pozwaną, przedstawiciel powoda schował, nie pozostawiając jej dodatkowego egzemplarza. Pozwana nie mogła tym samym swobodnie zapoznać się z ich treścią i nie była świadoma, że zawarła umowę sprzedaży energii elektrycznej, która spowoduje zmianę dotychczasowego sprzedawcy. Nie otrzymała wypowiedzenia umowy i nie była wzywana do płacenia opłat z tytułu poboru energii. Nie wie również, w jaki sposób obliczono wysokość dochodzonej kwoty. Została oszukana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. O. w dniu 16.03.2015 r. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...).

W dniu 12.08.2015 r. powód wystawił notę obciążeniową nr (...), którą obciążył pozwaną opłatą jednorazową „zgodnie z umową sprzedaży energii elektrycznej” na kwotę 462 zł.

Dowód: umowa sprzedaży energii elektrycznej nr (...) z dnia 16.03.2015 r. k. 20-22, oświadczenie odbiorcy k. 24, potwierdzenie odbiorcy k. 25, nota obciążeniowa nr: (...) k. 23.

Pozwana nie uiściła należności wynikającej z noty obciążeniowej nr (...).

Dowód: bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontradiktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

Jak stanowi art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego.

W ocenie sądu, przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy nie daje podstaw do uwzględnienia roszczenia. Już na wstępie podkreślić należy, że twierdzenia zawarte w uzasadnieniu pozwu stoją w sprzeczności z treścią dokumentów, u podstaw których powód upatruje źródła roszczenia. Jak bowiem wynika z twierdzeń pozwu, przyczyną rozwiązania umowy sprzedaży i dostawy energii elektrycznej było wypowiedzenie jej przez pozwaną przed upływem okresu obowiązywania, który to przypadał w dniu 28.02.2019r., zgodnie z § 4 p. 6 umowy. Z kolei uprawnienie do obciążenia pozwanej opłatą jednorazową, jak argumentowano, wynikało z § 1 p.11 formularza umowy oraz § 5 p. 3-6 ogólnych warunków umowy, stanowiących integralną jej część. Tymczasem postanowienie § 4 p. 6 umowy dołączonej do pozwu dotyczy cen w przypadku przekształcenia umowy zawartej na czas określony w umowę na czas nieokreślony. Zgodnie natomiast z treścią przywołanego przez powoda § 1 p. 11 wskazanej umowy „sprzedawca jest uprawniony do wypowiedzenia umowy z winy odbiorcy w przypadku, gdy w wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że nastąpiło nielegalne pobieranie energii elektrycznej, jak również, gdy instalacja znajdująca się u odbiorcy stwarza bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub środowiska”. Z kolei § 5 p. 3-6 ogólnych warunków umowy stanowi, że „na podstawie sześciomiesięcznej prognozy zostaną odbiorcy wystawione i przesłane jednocześnie 3 faktury prognozujące obejmujące 3 okresy dwumiesięczne” (p.3). „Faktury prognozujące w danym okresie prognozy sześciomiesięcznej będą wystawiane zbiorczo w terminie 14 dni od rozpoczęcia prognozy sześciomiesięcznej” (p.4). „Płatność każdej z faktur prognozujących nastąpi w terminie 21 dni od rozpoczęcia okresu, którego dotyczy dana faktura prognozująca obejmująca okres dwumiesięczny” (p. 5). „Sprzedawca dostarczy odbiorcy fakturę nie później niż 7 dni przed terminem płatności oznaczonym na fakturze, gdy termin ten nie zostanie zachowany, sprzedawca odstąpi od naliczania odsetek za opóźnienie” (p. 6). Powołany przez stronę powodową § 1 p. 11 umowy będzie mieć zatem zastosowanie w przypadku wypowiedzenia umowy przez sprzedawcę z winy odbiorcy w ściśle określonych przypadkach, z kolei § 5 p. 3-6 ogólnych warunków umowy dotyczy sposobu wystawiania oraz dostarczania faktur. Cytowane zapisy umowy niewątpliwie nie pozostają w żadnym związku z podstawą faktyczną żądania. Zważył również należy, że zgodnie z twierdzeniem pozwu, to pozwana wypowiedziała umowę, co skutkowało wystawieniem noty obciążeniowej. Abstrahując już od kwestii tego, że powód nie dołączył do pozwu stosownego oświadczenia pozwanej w tym zakresie, to poprzez podanie w uzasadnieniu pozwu wzajemnie sprzecznych okoliczności faktycznych, uniemożliwił sądowi zbadanie rzeczywistej przyczyny rozwiązania umowy i podstawy obciążenia pozwanej opłatą jednorazową. Nie wiadomo również, w oparciu o jakie wartości i w jaki sposób strona powodowa dokonała obliczenia opłaty jednorazowej w kwocie 462 zł, którą obciążona została pozwana. Z treści uzasadnienia pozwu wynika jedynie, że wysokość opłaty jednorazowej została obliczona jako iloczyn stawki 15 zł pomnożonej przez liczbę pełnych miesięcy,

o która umowa została skrócona. W dołączonej umowie brak jednak takiego zapisu. Jakkolwiek w § 4 punkt 3 kontraktu przewidziano możliwość obciążenia odbiorcy opłatą jednorazową, którą oblicza się jako iloczyn stawki 11,00 zł pomnożonej przez liczbę pełnych miesięcy, o którą umowa została skrócona, jednak podkreślić stanowczo należy, że przywołane tu postanowienie umowne nie stanowi w niniejszej sprawie podstawy żądania, a ponadto wysokość stawki jest inna aniżeli podana w pozwie (15,00 zł). Co więcej, w pozwie brak choćby wzmianki w odniesieniu do daty wypowiedzenia i rozwiązania łączącej strony umowy. Taki stan rzeczy sprawia, że sądowa kontrola prawidłowości obliczenia wysokości dochodzonej kwoty, nie jest możliwa. Podkreślić tymczasem należy, że sąd nie jest zobligowany do żądania od powoda składania dodatkowych dokumentów, skoro obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Ponadto, zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc inicjatywa dowodowa spoczywa na stronie, a nie zaś na sądzie, tym bardziej, że powód reprezentowany był w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00).

Niezależnie od powyższej argumentacji, rozważenia wymaga nadto sam charakter prawny „opłaty jednorazowej”, którą obciążono pozwaną. W ocenie sądu, świadczenie to zakwalifikować należy jako karę umowną w rozumieniu przepisu art. 483 §1 k.c. Zgodnie z jego treścią, można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Jakkolwiek strona powodowa w istocie nie wykazała, co było przyczyną rozwiązania umowy łączącej ją z pozwaną, to zważywszy, że co do zasady, istota zobowiązania odbiorcy energii elektrycznej polega na uiszczaniu opłat z tytułu jej dostarczania (sprzedaży), to niewątpliwie jest to świadczenie pieniężne. Skoro tak, to obciążenie karą umowną oznaczoną jako „opłata jednorazowa”, niezależnie od tego, że bezpośrednią przyczyną rozwiązania umowy było jej wypowiedzenie, uznać należy za niedopuszczalne, naruszające treść art. 483 §1 k.c.

W świetle powyższego uznać należy, że powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w wyroku.